

РЕШЕНИЕ

№ 656

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Силвия Мичева-Димитрова**

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10631** по описа за **2022** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.70 и следващи от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по предложение на В. Д. В., с адрес в [населено място] чрез адв. И.Е. за възобновяване на влязлото в сила съдебно решение № 6484/04.11.2022г. по кнахд № 7272/2022г. по описа на АССГ, с което е отменено решение №1937/31.05.2022г., постановено по нахд №1104/2022г. по описа на СРС и е потвърдено наказателно постановление № СО-Т-В-21-10-200/23.06.2021г., издадено от заместник-кмет на Столична община /СО/.

Искането е направено на основание чл.70, ал.2, т.6 във вр. с ал.1, т.7 от ЗАНН и се обосновава с противоречие на мотивите на решението по кнахд № 7272/2022г. с основни постулати и принципи на наказателното право и процес в България и на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /Конвенцията/ и съответно на множество решения на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/. Твърди се, че презумпцията за невинност е пряко свързана с тежестта на доказване и в административнонаказателното производство санкционираното лице не е длъжно да доказва, че не е извършило твърдяното нарушение, а това процесуално задължение лежи върху санкциониращия орган. Позовава се и на чл.6, §2 от Европейската конвенция за правата на човека и въз основа на цитирана съдебна практика прави извод, че няма нито една правова държава, страна по конвенцията, която да възлага

тежестта на доказване на лицето, срещу което е повдигнато обвинение. Направено е искане съдът да постанови решение, с което да възобнови административнонаказателното производство, по което е издадено решение № 6484/04.11.2022г. по кнахд №7272/2022г. по описа на АССГ и вместо него да постанови друго решение, с което да потвърди решението на СРС, с което е отменено НП № СО-Т-В-21-10-200/23.06.2021г., издадено от заместник-кмет на Столична община.

Ответникът - заместник-кмет на Столична община чрез упълномощен представител оспорва искането и моли същото да бъде отхвърлено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на искането за възобновяване и предлага да бъде оставено без уважение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Направено е от надлежна страна – лицето, по отношение на което е издадено съдебното решение / чл.72, ал.1, т.2 вр. с чл.70, ал.1, т.7 от ЗАНН/. Следва да се приеме, че искането е направено и в законоустановения срок съгласно чл.71, ал.1, т.2 от ЗАНН, който в случая тече от узнаване на обстоятелствата по чл.70, ал.2, т.6 от ЗАНН, а именно: с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото.

По същество искането е неоснователно.

С решение № 6484/04.11.2022г., постановено по кнахд № 7272/2022г. по описа на АССГ, е отменено решение № 1937/31.05.2022г., постановено по нахд №1104/2022г. по описа на СРС и е потвърдено наказателно постановление № СО-Т-В-21-10-200/23.06.2021г., издадено от заместник-кмет на СО.

С НП № СО-Т-В-21-10-200/23.06.2021г., издадено от заместник-кмет на СО е ангажирана административнонаказателната отговорност на В. Д. В. на основание чл.53 от ЗАНН и чл.36, ал.1 и чл.35, ал.3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /НРУИТДТСО, Наредбата/, за извършено нарушение по чл.23 от НРУИТДТСО.

Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 07.03.2021г. около 10,20ч. експерти от Столичен инспекторат към Столична община - свидетелите Н. И. А. и А. И. С.-Д. извършили проверка в [населено място], район „Т.“, площад „България“ № 1 - НДК - пилоните, като установили, че В. Д. В. извършва търговия на открито, предлагайки за продан варена и печена царевича, кестени и детски играчки, заемайки около 2 /два/ кв.м. площ, публична общинска собственост, без разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „Т.“. Съставен е акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ на 07.03.2021г., за нарушение на чл.23 от Наредбата. Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № СО-Т-И-21-10-200/23.06.2021г. от заместник-кмет на Столична община. За да отмени това НП СРС е приел, че от събраните по делото доказателства не е доказано по безспорен и категоричен начин извършване на нарушение и неговия автор.

С решението, чиято отмяна се иска АССГ е приел, че за да е налице нарушение по

чл.23 от Наредбата /в редакцията преди промяната на нормата с Решение № 476 по Протокол № 59 от 7.07.2022 г./, следва да бъде установено по безспорен начин, че от провереното лице е осъществена търговия на открито, без разрешение.

В решението АССГ е изложил аргументи за доказаност на извършеното нарушение по чл.23 от Наредбата и за авторството му. Позовавайки се на показанията на свидетелите А. и Д., съдът е приел че, В. В. е осъществявала търговия като дейност, свързана с покупка и продажба на стоки, без разрешение за търговия на открито.

Едва след като е приел, че нарушителят е безспорно установен и че нарушението е доказано, съдът е обсъдил наведените доводи и възражения на ответника по касация. В тази връзка са изложени мотиви относно възраженията на В. в АУАН, липсата на възражения в Констативен протокол № КП-21-0015570/07.03.2021г. с предписание незабавно да бъде прекратена търговската дейност и освободена общинската територия; липсата на контролна покупка и за доводите за продажба от името и за сметка на юридическо лице.

Прието е, че анализът на посочените документи не разколебава извода за доказаност на нарушението и авторството и от тази позиция е посочено, че е недопустимо „да се вменява в тежест на административнонаказващия орган да издирва от името на кого и за чия сметка се осъществява търговска дейност без разрешение, при липса на конкретни твърдения в тази връзка от нарушителя. По същия начин е недопустимо да се изисква доказването и на отрицателни факти - че за мястото на извършване на нарушение не се издават разрешения за търговия на открито, както установяват свидетелските показания, тъй като това място не попада в схемите по чл.22 ал.1 от Наредбата (в редакцията, действаща до отмяната ѝ Решение № 476 по Протокол № 59 от 7.07.2022 г.), които са публично достъпни на сайта на Столична община на адрес <https://www.sofia.bg/department-architecture-urbanization>“.

Действително тежестта на доказване е за административнонаказващия орган /АНО/, който в конкретния случай е изпълнил задължението си. С представените от органа доказателства се установяват нарушението и нарушителят. Със свидетелските показания се установяват времето, мястото, нарушението и нарушителят. Предвид наличието на публично достъпни схеми по чл.22 ал.1 от Наредбата на сайта на Столична община на адрес <https://www.sofia.bg/department-architecture-urbanization>“ не е било необходимо представяне от АНО на нарочно издадена справка от Столична община за неиздадено разрешение за търговия.

При съставяне на АУАН В. В. е посочила като възражение: „работя към фирма, не съм собственичка“. Едва с жалбата до СРС е представила справки от НАП за подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за прекратяване и за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ. Предвид приравняването на нарушителя към фигурата на обвиняемия във връзка с принципа, че обвиняемият не се смята за виновен до доказване на противното следва да се приеме, че нарушителят, както обвиняемия може да даде когато и каквито обяснения пожелае. Възползвайки се от това свое право при образуване на административнонаказателното производство нарушителят е въвел твърдения, които не са пълни и конкретни. По тази причина към момента на съставяне на АУАН и при издаване на НП – актосъставителят и АНО са били поставени в невъзможност да съберат доказателства за фирмата, в която твърди, че работи В., за длъжността, която заема и за задълженията ѝ по трудов договор. Тези обстоятелства не се установяват и с представените документи в хода на съдебното производство.

Изложеното сочи, че тежестта на доказване не е възложена на санкционираното лице. Съдът е приел, че авторството на нарушението и нарушението са доказани с представените от АНО доказателства и че изводите в тази насока не се опровергават от други доказателства по делото. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл.6, §2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Указания за представяне на доказателства от В. в уверение на това, че е невиновна не са дадени както с процесното решение, така и по време на единственото съдебно заседание, проведено на 07.10.2022г.

В касационното производство съдът преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение /чл.220 от АПК/. В изпълнение на посочената разпоредба АССГ е постановил своето решение в рамките на установеното от СРС и е приел доказаност чрез представени от органа доказателства, който извод не се оборва от други доказателства. Не се установяват мотиви, според които авторството и нарушението са приети за доказани, поради това, че В. не е доказала своята невиновност.

Съгласно чл.70, ал.2, т.6 от ЗАНН административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото. Предвид фактите по делото настоящия съд намира, че в конкретния случай не се установява нарушение на чл.6, §2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Искането е неоснователно и недоказано.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предложението на В. Д. В., с адрес в [населено място], с искане за възобновяване на производството по кнахд № 7272/2022г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА В. Д. В., с адрес в [населено място] да заплати на Столична община сумата 100,00 лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.